

[Starcke.]

gaa ind i Samfundets Kasse, androg et Beløb af ca. 300 Mill. Kr. om Aaret. Hvis disse Penge var gaaet ind til at løse de naturlige fælles Opgaver, havde Staten deraf kunnet præstere Vejvæsen, Retsvæsen, Sundhedsvæsen, Forsvar og forskellige andre nødvendige Fællesopgaver. Men da Staten ikke fik dette Beløb, var den nødt til at tage 300 Mill. Kr. i Skat til at løse disse Opgaver. Saa kom Befolkningen til at betale to Gange. Saa havde man oprettet et Toldbeskyttelsessystem, som Ekspertter inden for Toldvæsen og Finansvæsen har beregnet til at koste Forbrugerne ca. 300 Mill. Kr. i Varefordyrelse. Dernæst har vi siden 1890, da vi hverken havde Statsgæld eller Kommunegæld i Danmark, faaet stablet en Statsgæld og en Kommunegæld paa Benene, som i Renter og Afdrag ikke kostede fuldt 300 Mill. Kr., men et godt Stykke derop imod, det vil sige, at nu skulde Befolkningen næsten betale Beløbet 4 Gange. Derved fik den mindre Købekraft, og derved kom hele Arbejdslededsproblemet og Problemet med de gamle, der ikke kunde klare sig selv, og saa siger vi, at de skal ikke lide ondt paa Grund af Systemet, og derfor har vi oprettet en Sociallovgivning, hvortil vi skal betale for femte Gang 300 Mill. Kr. Saa skal der holdes Orden paa hele dette, og hertil udbygger vi vor Administration og ansætter en Mængde Embedsmænd, saaledes at vi naar op paa en Lønningskonto før 1939 paa 300 Mill. Kr. Det var sjette Gang, højtærede Finansminister. Hvis vi derfor begynder med Begyndelsen, vil jeg paatage mig at klare den økonomiske Situation i Danmark.

Stærmose: Jeg vil gerne sige i Anledning af den højtærede Finansministers Svar paa de Bemærkninger, jeg gjorde til § 3, at der efter min Mening dog er nogen Forskel paa, om man har nogle Bestemmelser om Afskrivninger, og om man ligefrem griber ind med Hensyn til selve Bogføringspligten. Det, der er Hovedbestemmelsen i Loven om Bogføring af 1912, er netop den Bestemmelse, som angaar Bogføringspligten, og i den Henseende ligger det saaledes, at der kun er to Hovederhvervsgrupper herhjemme, der er undtaget fra Bogføringspligt, nemlig Landbruget og de smaa Haandværkere. Derfor maa det vel ogsaa være saadan, at naar det foreslaas, at Finansministeren kan bestemme, at visse Erhvervsgrupper kommer ind under Regnskabspligten, maa det først og fremmest være Landbruget og dernæst de smaa Haandværkere, der kan være Tale om som Erhvervsgrupper; der

eksisterer praktisk talt ikke andre Grupper, som er uden for Bogføringspligten. Derfor mener jeg stadig, og det er det, jeg gerne vil understrege, at det vilde være bedre, om man gik til en Revision af Bogføringsloven, saaledes at denne Bogføringspligt kunde blive fuldstændig klart fastslaet; det er den ikke med de nye Bestemmelser, der findes i dette Lovforslags § 3.

Jeg vil gerne til en vis Grad give det ærede Medlem Hr. Ølgaard Ret. Jeg har ikke sagt i mit første Indlæg, at jeg ønskede en almindelig Bogføringspligt for hele det danske Landbrug. Det tog jeg udtrykkeligt Afstand fra, fordi jeg er fuldstændig klar over, at det ikke vilde være praktisk og ikke praktisk gennemførligt. Men ligesom man har det for Haandværkets Vedkommende under den nuværende Bogføringslov, vilde det være muligt at sætte en vis Grænse, saaledes at de største af de mellemstore Brug kom ind under den Bogholderipligt, som nu skal gennemføres ogsaa af Hensyn til Skattevæsenet.

De Bemærkninger, det ærede Medlem Hr. Ølgaard fremsatte om Frivillighedens Vej, vil jeg gerne give min Tilslutning. Jeg har mange Gange i min Egenskab af Ungdomslærer som Skoleeksempel paa en god Udvikling fremhævet den, der fandt Sted, da vi i sin Tid fik Lurmærket paa vort Smør. Dette Mærke blev indført ad Frivillighedens Vej, og der blev derefter paa dette Omraade gennemført en Lov, for at vi kunde faa de sidste, de vrangvillige, de bagstræberiske med. En lignende Udvikling kunde jeg ønske for Landbrugets Regnskabsvæsens Vedkommende. Men naar man nu mener, at det er praktisk, at visse Erhvervsvirksomheder skal have Regnskabspligt og dette Udtryk „visse Erhvervsgrupper“ kun kan betyde Landbruget og Haandværket, mener jeg, at man skal sige det rent ud og gaa til den Reform af Bogføringsloven, som man her har givet Udtryk for er nødvendig.

Axel Sørensen: Det ærede Medlem Hr. Stærmose har lagt megen Vægt paa Bogføringspligten og omtalt de to Grupper, han mente man særlig sigtede til, Landbruget og det mindre Haandværk. Men disse Grupper vilde ikke have den fornødne Arbejdskraft og Medhjælp til Raadighed til at kunne opfylde Bogføringspligten. Tænk paa den lille Husmand, der travler i Marken fra Morgen til Aften, og paa, hvor besværligt det vil være for ham at indstille sig paa Bogføringspligten, i Modsætning til de Erhverv, der har deres Kontorpersonale, og